

punkt begyndte at forringe kvaliteten af forslaget til vedtagelse.

I øvrigt er jeg fuldkommen enig med hr. Arne Melchior om ordet armslængdeprincippet. Det er et underligt ord. Jeg ved godt, hvad jeg lægger i det, nemlig det, at vi nok støtter, men ikke styrer. Men da der kan være tvivl om det, så synes jeg, at vi skal prøve at finde et andet og bedre udtryk.

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (DF):

Der er tilsyneladende ingen grænser for, hvad Folketinget skal bruge sin tid på. De partier, som i fællesskab har fremsat et forslag til vedtagelse, begynder at bruge en stor del af Folketingets tid til at stå og debattere, om nu også teksten er rigtig – dette anført af hr. Arne Melchior, som ellers plejer at skælde os andre ud, hvis vi går det mindste uden for paragraferne. Det virker på os i Dansk Folkeparti nærmest som om, at hr. Melchior faktisk ikke engang har set forslaget til vedtagelse, før han har skrevet under på det, for han står jo faktisk og dissekerer det fra A til Z, hvis man kan bruge det udtryk.

Men det, der egentlig bringer mig her op, er de fordrejninger, som hr. Melchior kører frem med med hensyn til befolkningens rolle i relation til kulturpolitik. Her er jeg da ikke i tvivl om, at der er stort flertal i den danske befolkning, der ønsker en pæn og anstændig kulturpolitik.

Det, jeg har fremført i debatten gang på gang uden at få et eneste svar og heller ikke fra hr. Arne Melchior, er ene og alene befolkningens syn på, hvordan det økonomiske kredsløb i kulturpolitikken har været inden for det, vi har debatteret i dag. Det springer hr. Arne Melchior og hr. Svane, og hvad man ellers hedder, helt givet let og elegant over. Når hr. Svane føler sig lidt truffet, er det, fordi det lige var ham, der sad nærmest, og så gik det jo lidt ud over ham også, undskyld.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Det, der kalder mig herop, er, at hr. Arne Melchior brugte formuleringen, at det her var et udtryk for status quo. Det kan jeg overhovedet ikke give hr. Arne Melchior ret i. Det her er et led i en proces, og en proces er noget helt andet end status quo.

Jeg vil godt læse pind nr. to op, hvor der står: »at anmode Statens Museumsnævn om at udarbejde en redegørelse for de statsstøttede museers kunstindkøb med henblik på at sikre kvalitet og fornyelse».

Jeg kan garantere hr. Arne Melchior for, at fra vores side er det ikke et udtryk for status quo. Det er et udtryk for, at vi ønsker et sagligt og grundigt grundlag at tage debatten på. Vi ønsker ikke alene, at det skal være nogle avisartikler eller nogle påstande, som kan være rigtige eller forkerte, men som ikke er efterprøvede, der får lov til at sætte dagsordenen og tonen i denne her debat. Derfor får vi den redegørelse, og på den baggrund tager vi debatten en gang til som led i den proces, der består i at sikre, at kunststøtten kommer til at støtte mangfoldigheden.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Hvad hr. Søren Hansen så kært formulerede om resultatet af en tekst, der er blevet til ved otte partiers hjælp, hvor jeg altså slet ikke bad om nogen ændring, så det må være syv, der har været om det, bekræfter jo citatet fra ministeren tidligere på dagen: at en kamel er en hest tegnet af et udvalg eller en komité. Men vi er jo altså helt enige i, at den kunne være skrevet – skal vi sige – mere kunstnerisk eller i hvert fald eventuelt mere elegant.

Hr. Nødgaard kan ikke forstå, at jeg ironiserer over en tekst, som jeg selv er medforlagsstiller til og agter at stemme for. Men det er jo klart, for hr. Nødgaard savner jo totalt selvirosniens nådegave, så det kan da ikke forbavse nogen.

Så vil jeg sige til hr. Søndergaard, som fremhæver pind to i vores vedtagelse, at jeg betragter denne redegørelse som et stykke rent bogholderarbejde.

Der er ikke nogen fornyelse i det.

Alle de pågældende institutioner har jo deres årsberetninger og udstiller jo store dele af, hvad de indkøber. Det findes i forvejen. Det gøres måske mere tilgængeligt, hvis det samles i én redegørelse, så derfor siger vi også om det: Herren befalede.

Vi har ikke noget imod det, men at det lige frem skulle ændre noget ved den kulturpolitik, som vi har, kan jeg ikke indse, og jeg har også opfattet forespørgslen fra hr. Søndergaard og hans parti som i virkeligheden en tilrettevisning af Dansk Folkepartis forespørgsel, nemlig at vi